

Epistola către Evrei (1) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 1

Cuprinsul

Hristos este mai presus decât profeții (Evrei 1.1-3)	1
Hristos, Apostolul mărturisirii noastre	1
Gloriile lui Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Fiu al Omului.....	1
Scopul glorificării măreției lui Hristos	1
Vorbirea lui Hristos este mai mare decât vorbirea profeților (versetele 1-2).....	2
O intercalare	2
O contemplare înșeptită a gloriei lui Hristos (versetele 2-3)	3
Hristos este mai presus decât îngerii (Evrei 1.4-2.18).....	6
Înclinația iudaică de a venera îngerii (versetele 4-14)	6

Hristos este mai presus decât profeții (Evrei 1.1-3)

Hristos, Apostolul mărturisirii noastre

Scriitorul începe această scrisoare deosebită glorificându-L pe Hristos. Așa cum am menționat în introducere, în Evrei 1 și 2, Hristos ne este prezentat ca „Apostolul” mărturisirii noastre. El este privit ca Cel venit de la Dumnezeu pentru a împlini voia Lui și a-L glorifica. În aceste capitole, El este comparat cu cele două mari categorii de mesageri din vremea Legii: profeții și îngerii. În toate privințele, El se dovedește a fi infinit mai sublim.

Gloriile lui Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Fiu al Omului

În aceste capitole introductive, ni se arată gloria lui Hristos în două aspecte:

1. ca Fiu al lui Dumnezeu – prin accentuarea Dumnezeirii Sale (Evrei 1.1-2.4)
2. ca Fiu al Omului – prin accentuarea umanității Sale (Evrei 2.5-19)

Aceste două laturi ale Persoanei lui Hristos le putem vedea în „chivotul legământului” (din timpul Cortului întâlnirii: Exodul 25.10-16). El era alcătuit din două materiale: „aur curat”, o imagine a Dumnezeirii Sale, și „lemn de salcâm” (în Septuaginta „lemn nepieritor”), o imagine a umanității Sale desăvârșite. În Evrei 1 vedem aurul curat, iar în Evrei 2 lemnul de salcâm.

Scopul glorificării măreției lui Hristos

Poate cea mai puternică și convingătoare obiecție, pe care iudeii o aduceau celor care voiau să părăsească iudaismul, era că Dumnezeu Însuși stabilise acest sistem; El îl dăduse poporului prin Moise și „prin rânduiala îngerilor” (Faptele apostolilor 7.53). Argumentarea lor era următoarea: deoarece cea mai înaltă Autoritate a universului a rânduit acest sistem al actului de cult, niciun om de pe pământ nu are dreptul să-l schimbe. Iudeii necredincioși le-ar reproșa aceasta celor care se

Capitolul 1

gândeau să părăsească iudaismul și îi acuza de „apostazie față de Moise” (Faptele apostolilor 21.21). Aceștia ar asculta de predicatorii creștini, care nu ar avea autoritatea de a învăța astfel de lucruri. Un astfel de pas, spuneau iudeii necredincioși, ar fi fost neascultare, rebeliune și, în cele din urmă, apostazie de la Dumnezeu Însuși. Acest fapt i-ar fi îngrijorat extrem de mult pe credincioșii iudei, a căror conștiință era marcată de cerințele Legii. Dacă ar fi înțeles însă că Dumnezeu care a dat iudaismul lui Israel este Același care îi cheamă acum să iasă din acest sistem, ei ar fi urmat chemarea Lui cu mai multă încredere. Prin urmare, Evrei 1 și 2 trebuie să justifice faptul că Isus Hristos este Dumnezeu în Persoana Fiului și că El este Cel care îi cheamă să părăsească iudaismul, pentru a găsi ceva mai bun în creștinism. El este vorbitorul divin în această epistolă.

Vorbirea lui Hristos este mai mare decât vorbirea profeților (versetele 1-2)

Primul cuvânt din această epistolă este „Dumnezeu”.¹ Nici o altă carte din Biblie nu începe astfel. Suntem imediat puși față în față cu Cel care vorbește în această epistolă. El nu este un profet, un înger, un apostol al lui Hristos, ci Dumnezeu Însuși în Persoana Fiului. Deoarece nu există o persoană mai mare în univers, cititorul ar trebui să fie foarte atent la ceea ce se spune acum.

În timp ce Dumnezeu a vorbit odinioară poporului Său Israel prin mesageri puternici, acum El a vorbit într-un mod mult mai deosebit. Scriitorul epistolei spune:

Versetele 1,2a

Evrei 1.1,2a: Dumnezeu, după ce le-a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților prin profeți, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul [adică, în Persoana Fiului] ...

„Profeții” (Evrei 1.1) și „îngerii” (Evrei 1.4) erau cei doi mari mesageri din timpul epocii iudaice, pe care Dumnezeu i-a folosit pentru a vorbi poporului Său. Iudeii erau mândri de acești mesageri și îi considerau un semn al favorii lui Dumnezeu față de poporul lor, și aceasta este adevărat. Dumnezeu nu a vorbit niciunui alt popor într-un fel atât de minunat (Deuteronomul 4.7). Dar scriitorul subliniază tocmai faptul că, odată cu prima venire a lui Hristos, Dumnezeu a vorbit poporului Său „în Fiul”. Și acesta este un mod infinit mai sublim de a vorbi, decât prin profeți și îngeri. Dumnezeu nu numai că a trimis un mare Mesager în Hristos, ci El Însuși a venit la națiune, pentru a le vorbi în Persoana Fiului Său! Dacă iudeii știau că aveau privilegiul ca Dumnezeu să le trimită mesageri atât de măreți precum profeții și îngerii, ar fi trebuit să se considere cu atât mai privilegiați că au avut parte de o „cercetare” din partea lui Dumnezeu Însuși (Luca 1.78; 19.44)!

„Odinioară”, Dumnezeu a vorbit poporului Său „în multe feluri” (în diferite moduri) „prin profeți” – prin vise, viziuni, glasuri auzite etc. –, dar acum, „la sfârșitul acestor zile” ale vorbirii profetice, El a vorbit „în Fiul”. Aceasta a avut loc în două moduri: în primul rând, când Domnul era aici pe pământ (Evrei 2.3) și, în al doilea rând, în momentul în care a fost scrisă această epistolă și El a vorbit în acest fel din cer (Evrei 12.25).

O intercalare

Pentru a înțelege corect ceea ce se transmite în acest pasaj, trebuie să luăm în considerare intercalarea, care se întinde de la capitolul 1.2 (după cuvântul „Fiul”) până la sfârșitul capitolului. În această intercalare, Duhul Sfânt îl conduce pe scriitor să reveleze gloria și măreția Persoanei lui

¹ Nota redacției: Autorul folosește Biblia King James: „God, who at sundry times and in divers manners spake in time past unto the fathers by the prophets ...”

Capitolul 1

Hristos, înainte de a continua firul gândirii în Evrei 2.1-4 cu o avertizare din partea lui Dumnezeu. Scriitorul face aceasta pentru a accentua cine este *El*, Cel care vorbește, și pentru a aplica astfel cele spuse cu o putere mai mare asupra inimii și conștiinței. Dacă lăsăm deoparte intercalarea și urmăm firul roșu, citim: „După ce Dumnezeu ... a vorbit ... în Fiul, trebuie să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite.” Importanța a ceea ce se spune depinde de persoana care a spus-o. Prin urmare, evreii ar trebui să acorde cu atât mai multă atenție la ceea ce se spune în această epistolă, deoarece Dumnezeu Însuși este Cel care vorbește!

O contemplare înșeptită a gloriei lui Hristos (versetele 2-3)

Versetele 2b,3

Evrei 1.2b,3: ... pe care L-a rânduit moștenitor a toate, prin care a făcut și lumile – care, fiind strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale și susținând toate prin Cuvântul puterii Lui, după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte, ...

După cum am menționat, scopul acestei intercalări este de a accentua gloria și măreția lui Hristos. De aceea, scriitorul începe acum să-I atribuie multe trăsături dumnezeiești minunate și să-L distingă, ca Fiu al lui Dumnezeu, de toți ceilalți. Sunt enumerate șapte trăsături speciale, care arată măreția Lui față de toți profeții, care au trăit vreodată și au vorbit în Numele lui Dumnezeu.

1. *Moștenitorul tuturor lucrurilor*

Ca Fiu, El a fost mai întâi „rânduit moștenitor a toate” (Evrei 1.2). Moștenirea constă în tot ceea ce a fost creat. Această simplă afirmație ne spune că totul Îi aparține! Niciunui profet, oricât de important ar fi fost, nu i s-a dat vreodată așa ceva. Acest fapt Îl deosebește imediat pe Fiul de toți profeții. Când Hristos Se va ridica într-o zi viitoare, pentru a răscumpăra posesiunea dobândită (Efeseni 1.14), El o va împărți cu noi, pentru că noi suntem „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos”, și atunci vom domni împreună peste posesiunea Sa (Romani 8.17; 1 Corinteni 3.21,22). Dar scriitorul nu vrea să scoată în evidență aceasta – el pune accentul pe Hristos, care este vrednic să aibă moștenirea datorită a ceea ce este El.

2. *Creatorul universului*

În al doilea rând, El este „cel prin care {Dumnezeu} a făcut și lumile” (Evrei 1.2). („Lumi” este o expresie iudaică pentru univers; vezi nota de subsol din traducerea engleză Darby: „worlds = a Jewish expression, meaning ‘the universe’”). Încă o dată: un profet poate face referire în mesajele sale către popor la lucrările de creație ale lui Dumnezeu, dar nu ar îndrăzni niciodată să se numească pe sine creator. Faptul că Hristos a creat universul (Ioan 1.3; Coloseni 1.15,16) mărturisește Dumnezeirea Sa, deoarece Scriptura spune clar, că Dumnezeu a creat cerurile și pământul (1 Moise 1.1).

3. *Strălucirea gloriei Sale*

În al treilea rând, Hristos este „strălucirea” sau reflectarea gloriei lui Dumnezeu (Evrei 1.3). Astfel, El este marele revelator al lui Dumnezeu (Ioan 1.18). În mod clar, aceasta este mai mult decât mărturia pe care un profet o dă despre Dumnezeu. Aici este vorba despre strălucirea efectivă a lui Dumnezeu Însuși, ceva ce poate fi atribuit numai unei Persoane din Dumnezeire. Toate calitățile morale și spirituale ale lui Dumnezeu se reflectă în El. Nu este doar o simplă reflectare, așa cum Moise reflecta gloria lui Dumnezeu pe fața sa, ci chiar calitățile lui Dumnezeu Însuși se manifestă. Hamilton Smith spune:

Fiul S-a apropiat de noi într-un mod care ne permite să vedem pe Dumnezeu revelat în toate calitățile Sale.²

4. *Întipărirea ființei Sale*

În al patrulea rând, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nu este doar revelatorul lui Dumnezeu – El este Dumnezeu (Evrei 1.3)! Toate însușirile Dumnezeirii sunt în El Însuși. El este „amprenta” „ființei” lui Dumnezeu. Ar fi o blasfemie din partea oricărui profet să revendice astfel de însușiri pentru sine – și nimeni nu a îndrăznit vreodată să o facă.

5. *Susținătorul universului*

În al cincilea rând, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este și susținătorul universului (Evrei 1.3). Aceasta înseamnă că El este motivul pentru care întreaga creație există și funcționează zi de zi. Astfel, El nu este doar Moștenitorul „a toate” și Creatorul „tuturor lucrurilor”, ci este și Susținătorul „tuturor lucrurilor”. Scriptura spune: „Toate se mențin prin El” (Coloseni 1.17). El face aceasta „prin Cuvântul puterii Lui” (Psalmul 147.15-18; 148.8).

6. *Cel care curăță păcatele*

În al șaselea rând, Hristos „prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate” (Evrei 1.3). Adică, El a rezolvat întreaga problemă a păcatului, jertfindu-Se pe Sine. Ca urmare, păcatul a fost „desființat” juridic dinaintea lui Dumnezeu (Evrei 9.26) și, într-o zi, va fi „îndepărat” complet din creație (Ioan 1.29). Desigur, niciun profet și niciun preot din sistemul mozaic nu a făcut aceasta și nici nu ar fi putut să o facă. Aceste jertfe din Vechiul Testament din Ziua Ispășirii (Leviticul 16) însemnau ispășirea an de an a păcatelor poporului (Exodul 30.10; Leviticul 16.34; Evrei 9.7,25; 10.3). Ele nu puteau nici să înlăture păcatul, nici să curățe conștiința unui credincios, așa cum face jertfa desăvârșită a lui Hristos (Evrei 9.14; 10.1,2).³ Ni se spune că Hristos a făcut aceasta „prin Sine Însuși”. J.N. Darby spune:

Verbul grecesc, care prin forma sa specială capătă aici un sens reflexiv, face ca cele petrecute să se refere la Cel prin care s-au petrecut acestea; astfel, gloria celor petrecute se reflectă asupra celui care a săvârșit cele petrecute, adică asupra lui Hristos.⁴

Astfel, lucrarea împlinită de Hristos pe cruce a fost făcută de El și pentru El. Dar accentul în acest verset nu este atât pe ceea ce a făcut El – oricât de mare ar fi – cât pe cine a făcut-o. J.N. Darby comentează în continuare:

Despre curățirea păcatelor noastre se vorbește în treacăt, iar apoi auzim despre gloria Lui în înălțime.⁵

² H. Smith, *Jesus Christus ist derselbe. Eine Auslegung des Hebräerbriefes [Isus Hristos este același. Un comentariu al Epistolei către Evrei]*, Hückeswagen: CSV, 1987, pag. 14.

³ Biblia King James spune: El „ne-a curățit de păcatele noastre”, ceea ce nu este o traducere corectă. Aceasta limitează sfera lucrării de curățire la păcatele credincioșilor, în timp ce lucrarea Sa aici este mult mai cuprinzătoare și se referă la fiecare aspect al păcatului din creație (Evrei 2.9).

⁴ J.N. Darby, „Capitolul 1”, nota de subsol la Evrei 1.3, în *Betrachtung über Hebräer (Synopsis)*. Sursa: bibelkommentare.de.

⁵ J.N. Darby, „[Notes from Lectures on the Epistle to the Hebrews](#)”, la Evrei 9, *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 27, pag. 388.

Capitolul 1

7. *Cel înălțat la dreapta lui Dumnezeu*

În al șaptelea rând, după ce a împlinit lucrarea de curățire, Domnul S-a înălțat la cer și S-a așezat „la dreapta Măririi în cele înalte” (Evrei 1.3). Prin puterea a ceea ce este El, a putut să intre în Locul Preasfânt adevărat din cer și să Se așeze pe tronul lui Dumnezeu! J.N. Darby comentează:

El a putut să Se așeze pe tronul lui Dumnezeu fără să-l pângărească.⁶

Satan, ca „heruvim uns”, a încercat să facă exact același lucru și a fost imediat izgonit din cer (Isaia 14.12-15; Ezechiel 28.11-19). Dar când Hristos S-a înălțat la tron, tot cerul s-a ridicat pentru a-L încununa cu glorie și onoare (Evrei 2.9). Fiind cine era, El a putut intra în prezența „Măririi în cele înalte”, în deplină armonie cu gloria lui Dumnezeu, care strălucea acolo. Era locul Lui de drept, pentru că El este Dumnezeu! Niciun profet nu va sta vreodată într-un loc atât de înălțat. Creștinii credincioși stau în locurile cerești în Hristos Isus (Efeseni 2.6), dar nici ei nu vor sta vreodată la dreapta lui Dumnezeu. Acest loc Îi revine numai lui Hristos. El stă acolo, pentru că El este cine este.

Rezum însușirile Fiului lui Dumnezeu menționate mai sus:

- El este sfârșitul întregii istorii – El este „moștenitorul tuturor lucrurilor”.
- El este începutul întregii istorii – prin El „au fost făcute lumile”.
- El este dincolo de întreaga istorie – „strălucirea gloriei Lui” și „întipărirea ființei Lui”.
- El este prezent în întreaga istorie – ca Cel care „susține toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui”.
- El este jertfa unică din întreaga istorie – când „a făcut curățirea de păcate”.
- El este deasupra istoriei – stând „la dreapta Măririi în cele înalte”.

Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu în patru sensuri.

Este semnificativ faptul că, în această epistolă, Hristos este văzut de patru ori stând la dreapta lui Dumnezeu.

Când cerurile s-au deschis pentru Ștefan, acesta L-a văzut pe „Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 7.56). Domnul *stătea* în acel moment, deoarece iudeilor li se oferea încă ocazia să-L accepte ca Mesia al lor, deși ei deja L-au respins și L-au răstignit. El *stătea* acolo, gata să Se întoarcă pe pământ pentru a instaura Împărăția, așa cum fusese prezis în profețiile Vechiului Testament, dacă ei se pocăiau și se converteau (Faptele apostolilor 3.19,20).

Dar ei nu L-au vrut pe Hristos și L-au trimis pe Ștefan în cer cu mesajul: „Nu vrem ca acesta să împărățească peste noi” (Luca 19.14). Abia atunci Dumnezeu a pus deoparte națiunea și a început o nouă eră în căile Sale cu națiunile (Faptele apostolilor 15.14), pentru a chema credincioși din mijlocul lor, ca să aibă parte de ceva cu totul nou: Adunarea lui Dumnezeu. Epistola către Evrei, scrisă la câțiva ani după lapidarea [omorârea cu pietre] lui Ștefan, ne oferă încă o privire în cer, și nu-L vedem pe Hristos stând în picioare, ci *așezat* la dreapta lui Dumnezeu.

⁶ J.N. Darby, „[Notes from Lectures on the Epistle to the Hebrews](#)”, la Evrei 1, *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 27, pag. 339.

Capitolul 1

Aceasta arată că Dumnezeu nu Se mai îndreaptă spre națiune în relații de legământ, așa cum a făcut odinioară. Posibilitatea ca Hristos să Se întoarcă pe pământ, pentru a fi Mesia lui Israel și a ridica Împărăția, a fost amânată pentru o perioadă nedeterminată.

Isus stă încă în picioare, pentru că până când Israel nu va respinge mărturia Duhului Sfânt, El nu S-a așezat încă definitiv pentru a aștepta judecata asupra vrăjmașilor Săi. El a rămas mai degrabă în postura unui mare preot, care stă în picioare [...]. Pe de altă parte, Hristos Își ocupă definitiv locul în ceruri *șezând*, până când va judeca pe vrăjmașii care nu au vrut ca El să împărătească peste ei. Căci iudeii, ce au făcut cu Isus, au făcut și în ceea ce privește mărturia Duhului Sfânt, trimitând, ca să zicem așa, un ambasador la El în persoana lui Ștefan și spunând: „Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi.” [...] Acesta mi se pare a fi motivul pentru care El este văzut *stând în picioare*. Până când mărturia Duhului Sfânt pentru Israel despre înălțarea lui Hristos nu a fost respinsă definitiv pe pământ, Hristos nu Și-a ocupat încă definitiv locul ca fiind pentru totdeauna (sau „în veci” = *eis to dienekes*: Evrei 10.12) așezat pe tronul ceresc.⁷

Sunt menționate patru motive pentru care Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu:

1. Evrei 1.3: El stă acolo datorită măreției Persoanei Sale – ca Fiul al lui Dumnezeu.
2. Evrei 8.1: El stă acolo datorită slujirii Sale actuale de Mijlocitor – ca Mare Preot al nostru.
3. Evrei 10.12: El stă acolo pentru că a împlinit cu succes lucrarea de ispășire – ca marele Mântuitor.
4. Evrei 12.2: El stă acolo pentru că a umblat în desăvârșire pe calea credinței – ca subiect al credinței noastre.

Din ceea ce am văzut până acum despre măreția lui Hristos în comparație cu profeții din Israel, concluzionăm că nu este posibilă nicio comparație, deoarece El este Dumnezeu în Persoana Fiului. Hristos este o Persoană infinită, Creatorul și Susținătorul universului, în timp ce profeții sunt doar oameni! Da, chiar și cel mai mare dintre profeți a spus: „Dar vine Cel care este mai puternic decât mine, căruia nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua sandalelor” (Luca 3.16).

Hristos este mai presus decât îngerii (Evrei 1.4-2.18)

Scriitorul continuă cu al doilea tip de mesageri din vechea epocă iudaică: îngerii. Națiunea Israel are o istorie bogată în evenimente, în care au acționat îngerii. Iudeii aveau o părere foarte înaltă despre această slujbă a îngerilor și se considerau, pe bună dreptate, privilegiați de Dumnezeu. Ei considerau că dacă cineva părăsea iudaismul, se retrăgea și din această slujbă extraordinară. Scriitorul arată însă că aceasta nu este adevărat. El sugerează că îngerii slujesc și celor care cred în Domnul Isus Hristos (Evrei 1.14). O scurtă privire asupra Faptelor apostolilor confirmă aceasta (Faptele apostolilor 1.10-11; 5.19; 8.26; 10.3-7; 12.7-10; 12.23; etc.).

Înclinația iudaică de a venera îngerii (versetele 4-14)

Iudeii aveau o înclinație de a venera și preamării îngerii. Serviciul lor era atât de apreciat, încât exista chiar o sectă (esenienii), care depășea ortodoxia iudaică și venera îngerii. Pavel abordează această practică greșită în Coloseni 2.18-19. Era deci necesar să se vorbească despre măreția lui Hristos față de îngeri, pentru a înlătura orice gând că El ar fi egal cu îngerii. Cu siguranță, îngerii,

⁷ „The Lord *standing* or *sitting* on high. Acts VII, and Hebrews X”, *The Remembrancer*, anul 18, pag. 158–160.

Capitolul 1

ca ființe create, au o poziție mai înaltă decât profeții (care erau doar oameni). Dar dacă cineva credea că îngerii erau egali cu Hristos, versetele următoare l-ar fi convins de contrariu.

În prima secțiune, autorul enumeră șapte lucruri, care îl deosebesc pe Hristos de profeți, ca fiind infinit superior (Evrei 1.1-3). Apoi, el citează șapte pasaje din Sfânta Scriptură, pentru a arăta că Hristos este infinit superior și îngerilor (Evrei 1.4-2.18).

Versetele 4,5

Ca Fiu, El are cea mai înaltă poziție și cel mai înalt Nume: Primul citat este din Psalmul 2.7. Se referă la venirea lui Hristos în lume ca Om. El avea „o poziție” în casa lui Dumnezeu și „un Nume”, care îl deosebea ca fiind mai presus decât îngerii (Evrei 1.4). Scriitorul spune:

Evrei 1.4,5: ... luând un loc cu atât mai presus decât îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai ales decât ei. Deoarece, căruia dintre îngeri i-a spus vreodată: „Tu ești Fiul Meu; Eu astăzi Te-am născut”? Și, din nou: „Eu Îi voi fi Tată și El Îmi va fi Fiu”?

Ideea este că îngerii sunt doar slujitori în casa lui Dumnezeu, în timp ce Hristos este Fiul. H. Smith spune:

Hristos are un loc și un Nume cu mult mai presus de îngeri. Psalmul 2 este citat ca dovadă că, la venirea Sa în lume, Hristos a ocupat un loc mult mai bun decât cele mai înalte ființe create.⁸

Dumnezeu nu a numit niciodată un înger „Fiul Meu”. Acest titlu caracterizează doar relația deosebită a lui Hristos cu Tatăl, ca Fiu etern al lui Dumnezeu. (Să observăm: El nu spune: „Eu astăzi Te-am născut; Tu ești Fiul Meu”, ci formulează invers: „Tu ești Fiul meu; Eu astăzi Te-am născut.” Hristos este declarat „Fiu” înainte de „astăzi”, adică înainte de a deveni Om. Prin urmare, filiația Sa este eternă.) În Vechiul Testament, îngerii sunt numiți „fii ai lui Dumnezeu” (Geneza 6.2,4; Iov 1.6; 2.1; 38.7; Psalmul 8.5), dar niciodată ca fii. Expresia „fii ai lui Dumnezeu” nu mai este folosită în legătură cu îngerii după învierea lui Hristos din morți. Căci prin învierea Sa, El a devenit Capul unei noi generații de oameni (Coloseni 1.18; Evrei 2.10; Apocalipsa 3.14), care acum sunt numiți „fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8.14), „frați” (Romani 8.29; Evrei 2.11-12) și „părtași” ai lui Hristos (Evrei 3.14). Astfel, îngerii nu mai ocupă poziția cea mai înaltă printre ființele create de Dumnezeu, ci această nouă generație umană – creaturi noi în Hristos – este superioară lor (Galateni 6.15; 2 Corinteni 5.17). Nu că îngerii ar fi fost retrogradați sau că ar avea mai puține capacități decât înainte, ci această nouă generație umană (credincioșii în Domnul Isus Hristos) a fost ridicată deasupra lor. Îngerii nu sunt geloși din această cauză.

Ca Fiu, El are o poziție deosebită în afecțiunea Tatălui: Un al doilea pasaj este citat din 2 Samuel 7.14, pentru a sublinia că Hristos are, de asemenea, o poziție deosebită în afecțiunea Tatălui, pe care îngerii nu o au: „Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu” (Evrei 1.5b). Inițial, aceasta a fost spus despre fiul lui David, Solomon. Dar cuvintele, cu care profetul descrie Împărăția, arată clar că pasajul se referă la Fiul mai mare al lui David, la Domnul Isus Hristos (Matei 1.1; 15.22; 21.9). Niciodată Dumnezeu nu S-a adresat unui înger cu astfel de cuvinte de relație și de dragoste. Scriptura nu menționează niciunde că îngerii iubesc sau că sunt iubiți. Fiul, pe de altă parte, este în „sânul Tatălui” și Se bucură neîncetat de dragostea Lui (Ioan 1.18).

⁸ H. Smith, *Jesus Christ is derselbe. Eine Auslegung des Hebräerbriefes*, Hückeswagen: Christliche Schriftenverbreitung, 1987, pag. 16.

Capitolul 1

Versetul 6

Ca Cel întâi-născut, El este adorat de îngeri: Este citat un al treilea pasaj biblic:

Evrei 1.6: Și iarăși, când Îl aduce pe Cel întâiul-născut în lumea locuită, zice: „Și toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine”.

Acesta este un citat din Psalmul 97. Logica în aceasta este incontestabilă: dacă îngerii Îl adoră, atunci El este, în mod logic, mai mare decât ei. Psalmul 97 se referă la arătarea lui Hristos (a doua Sa venire), când El va veni să judece și să pună ordine în lume. El va acționa atunci din cer ca Om glorificat și va fi adorat de îngeri ca Om glorificat!

Adorarea adusă lui Hristos atât de către oameni (Matei 2.11; 8.2; 9.18; 15.25; 20.20; 28.9,17; Ioan 9.38; Apocalipsa 5.9 etc.) cât și de îngeri (Psalmul 97.7; Apocalipsa 5.11-14) dovedește Dumnezeirea Sa, deoarece toată închinarea adusă de creaturile lui Dumnezeu trebuie să fie îndreptată numai către Dumnezeu (Matei 4.10; Apocalipsa 22.8,9). Scriptura interzice categoric închinarea la orice altceva, deoarece aceasta ar fi idolatrie (Exodul 20.3-5).

Versetul 7

Ca și Creator, El a făcut îngerii slujitori ai Săi: Scriitorul citează un al patrulea pasaj din Psalmul 104.4:

Evrei 1.7: Și despre îngeri zice: „Cel care-i face pe îngerii Săi duhuri și pe slujitorii Săi, flacăra de foc” ...

Deci, îngerii sunt creaturi create de Hristos! El este Creatorul lor! Acest verset ne spune de ce au fost creați: pentru a fi „slujitorii” Lui. Astfel, Hristos este atât de superior îngerilor, încât ar fi de neînțeles să ne gândim măcar să-L comparăm cu îngerii.

Versetele 8,9

Ca Dumnezeu, El are un tron, un sceptru și o împărăție: Un al cincilea cuvânt este citat din Psalmul 45.7:

Evrei 1.8,9: ... iar către Fiul: „Tronul Tău, Dumnezeule, este în veacul veacului; și un toiag de dreptate este toiagul Împărăției Tale. Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus de tovarășii Tăi”.

Aici Hristos este apelat ca „Dumnezeu”. Ce ar putea vorbi mai clar despre Dumnezeirea Lui! Dacă El este Dumnezeu, atunci îngerii sunt cu siguranță subordonați Lui. La fel ca Psalmul 97, și Psalmul 45 are legătură cu arătarea lui Hristos. Când El va veni să împărățească public peste lume, El va ridica o Împărăție, care va dăinui „în veacul veacului”, adică atât timp cât va dura această epocă. Din nou, argumentul scriitorului este clar: niciun înger nu a avut vreodată un „tron”, un „toiag” sau o „împărăție”. Îngerii sunt cu bucurie slujitori în Împărăția lui Hristos, dar nu vor dobândi niciodată un statut mai înalt decât acesta.

Mai departe, psalmul spune că Hristos „a iubit dreptatea și a urât nelegiuirea” și că, de aceea, Dumnezeu L-a „uns cu untdelemn”. Aceasta este o aluzie la Duhul Sfânt, care a coborât asupra Domnului la botezul Său (Matei 3.16). Acest fapt L-a deosebit de „tovarășii” Săi, care erau frați iudei, botezați și ei în timpul acela. Faptul că El iubește dreptatea și urăște nelegiuirea arată că El este potrivit atât din punct de vedere moral, cât și spiritual pentru a domni peste lume, deoarece El

Capitolul 1

judecă în „dreptate” (Psalmul 98.9). Îngerii nu au fost pregătiți pentru aceasta, deoarece nu sunt destinați să împărătească.

Versetele 10-12

Ca DOMN (Yahwe), El este Cel neschimbător: Un al șaselea pasaj este citat din Psalmul 102.26-28. Eternitatea lui Hristos în comparație cu creația este evidențiată aici:

Evrei 1.10-12: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrări ale mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; și toate se vor învechi ca o haină și le vei face sul ca pe un veșmânt și vor fi schimbate; dar Tu ești Același și anii Tăi nu se vor sfârși”.

Lucrurile acestei creații materiale „vor fi schimbate”, dar Hristos nu se va schimba niciodată, pentru că El este „Același” – Cel neschimbător. Lucrurile materiale vor fi într-o zi desființate (2 Petru 3.10), dar *El* „va rămâne”.

Versetele 13,14

Ca DOMN (Adonai), El are dreptul absolut de a domni: Al șaptelea verset provine din Psalmul 110.1, pentru a arăta că Hristos are dreptul absolut de a domni în lumea viitoare, pentru că El este cine este. Scriitorul spune:

Evrei 1.13,14: Dar căruia dintre îngeri i-a zis vreodată: „Șezi la dreapta Mea până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale”? Nu sunt toți duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care vor moșteni mântuirea?

Hristos a fost chemat să se așeze „la dreapta” lui Dumnezeu până în ziua în care vrăjmașii Lui vor fi nimiciți. Acest loc nu a fost oferit niciodată unui înger. Hristos este cu mult deasupra lor.

În ceea ce privește îngerii, scriitorul adaugă că ei nu au o sarcină mai înaltă decât aceea de „duhuri slujitoare”, trimise de Domnul ca slujitori ai Săi „pentru cei ce vor moșteni mântuirea”, pentru a avea grijă de ei, adică de cei care vor fi mântuiți prin harul Său.

Să rezumăm ce am spus mai înainte. În parcursul glorificării măreției Persoanei lui Hristos, scriitorul a prezentat lucruri despre El care nu puteau fi spuse decât de Dumnezeu Însuși. Toate acestea subliniază Dumnezeirea Sa:

1. El este Fiul lui Dumnezeu (Evrei 1.4-5a).
2. El are o poziție deosebită în dragostea și afecțiunea Tatălui (Evrei 1.5b).
3. El este adorat de îngeri (Evrei 1.6).
4. El a făcut pe îngeri slujitorii ai Săi (Evrei 1.7).
5. El este numit Dumnezeu, care are un tron, un toiag și o împărăție (Evrei 1.8).
6. El este Iahve, Cel care este și Cel care nu se schimbă (Evrei 1.10-12).
7. El are dreptul nelimitat de a sta la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 1.13).

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-1-a11924.html>

Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*

Christian Truth Publishing 2017